

Búcsú Molnár Kálmán (1943–2017) grafikusművésztől

■ Nem tudok hivatalomnak megfelelő szikár szavakat mondani.

Barátom ő, s bár többé nem nevezhetünk együtt, minden vidámsága, szeretettel fűszerezett jó kedélye az én további életemnek is elmúlhatatlan, eleven része marad. Mint mindnyájunknak, kollégáknak, tanítványoknak, barátoknak.

Az első napjaimon, 15 évvel ezelőtt, bemutatkozni mentem a Tervezőgrafika Tanszékre. Már a fogadtatás nyitott bizalma, őszinte érdeklődése, s a tanszék oktatóinak bemutatása egyformán családias volt, lámpalázás izgalmam nyomban elmúlt. Belőlem is ugyanezt váltotta ki.

Így közeledett ő mindenkihez, a másik ember iránti

Molnár Kálmán:
Nyelvemlékek sorozat –
Por és hamu I. /
Kálmán Molnár:
Linguistic Monuments
series –
Dust and Ashes, I
[1986] *vegyes technika*
/ miscellaneous
techniques
[70x100 cm]

odaadó bizalommal, figyelemmel. S tényleg, bár rektorhelyettes volt abban az időben, az ÉMBER minden hivatalost fölülírt.

A további évek alatt sok közös barátunk révén kerültünk közelebb és közelebb egymáshoz, minden együttlétünk eleven emlék marad.

A nagyszerű művész, a remek gondolkodó és beszélgetőpartner, az odaadó figyelem, s így összesen az élet napjainak értelmét mindig bevilágító drága ember.

Költészet van, méltó hozzá.

*Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. [...]*

*Okuljátok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él
s mint fán se nő egyforma-két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.*

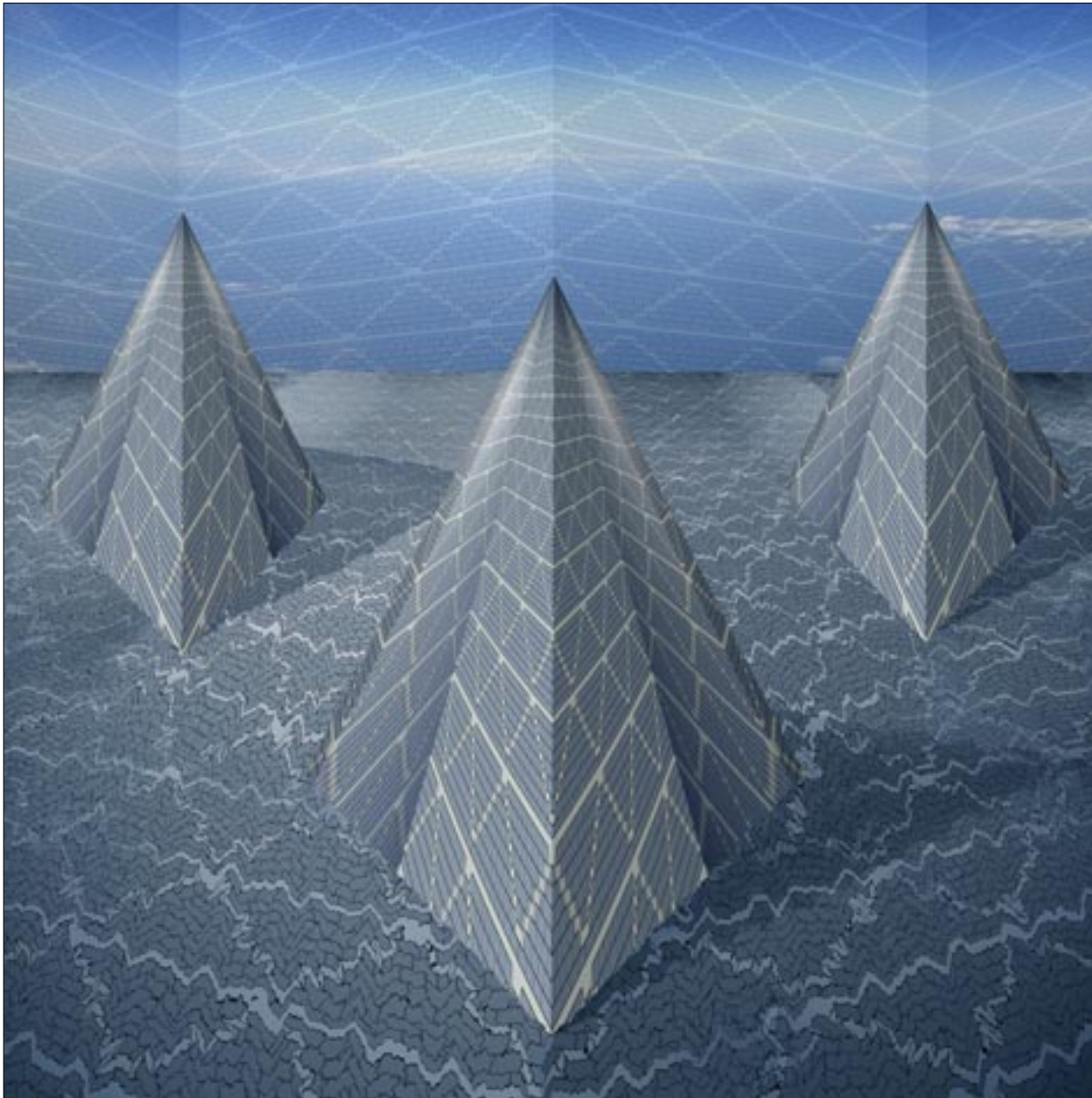
*Édes barátaim, olyan ez épen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak órája gondolt,*

Molnár Kálmán:
Nyelvemlékek sorozat –
Por és hamu II. /
Kálmán Molnár:
Linguistic Monuments
series –
Dust and Ashes, II
[1986] *vegyes technika*
/ miscellaneous
techniques
[70x100 cm]

Molnár Kálmán:
Nyelvemlékek sorozat
– Por és hamu III. /
Kálmán Molnár:
Linguistic Monuments
series
– Dust and Ashes, III
[1986] *vegyes technika*
/ miscellaneous
techniques
[100x70 cm]

Molnár Kálmán: Gúlák / Kálmán Molnár: Pyramids

[2017] *papír; számítógépes grafika / paper, computer graphics* [100x100 cm]

**Molnár Kálmán: Végjáték rózsaszín fényben I. /
Kálmán Molnár: Endgame in Pink Light, I**
[1990] vegyes technika / miscellaneous techniques
[100x70 cm]

*mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol volt...”,
majd rázabant a mázsás, szörnyű mennybolt
s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem volt...”
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon, egyszer.*

(Részletek Kosztolányi Dezső *Halotti beszéd* című költeményéből)

CSANÁDI JUDIT
díslettervező,

a Magyar Képzőművészeti Egyetem rektora

■ Paradox ez a helyzet... Itt állunk, szomorúan.

Pedig Kálmán soha nem akart senkinek szomorúságot okozni.

Ahol ő volt, ott mindig jó hangulat kerekedett, és mindenki jól érezte magát.

Kálmán mosolyogva élt, de komoly ember volt. Kifogyhatatlan derűvel, de nagyon komolyan akarta és tette a dolgokat. A mosolyt is mindig komolyan, igaziból gondolta, ami nem akármilyen adottság. Hisz tudjuk... Mosolyból és mosolygókból is sokféle van.

Hányszor, de hányszor álltunk együtt megnyitónkon, ahol pont ilyen sokan voltunk.

Álltunk vele ott tanítványok, kollégák, barátok büszkén, boldogan, mosolyogva.

Aztán a végén mindig koccintottunk, és biztosak voltunk benne, hogy a maihoz hasonló esemény csak majd soká, nagyon soká hoz bennünket újra össze.

Nem is értem én ezt.

Még főiskolásként hallottam először azt a derűs hangot, ami egy jó korszak kezdete volt.

Hahó... sziasztok! Mindig így köszönt. A legszebb éveimben lett ő attól kezdve szereplő. Az esküvői bulinkon nagyon jól érezte magát. Tíz éve emlegeti azt az estét. Mert épp tíz éve házasodtam, ami életem egyik legszebb élménye volt. Kálmán érezte ezt. Akárhányszor visszagondolok arra a napra 2007-ben, Kálmán mosolya is megjelenik.

Örökké elválaszthatatlan résztvevője lett a boldogságnak.

Mester volt, kolléga, jóbarát és... kicsit az apám is.

Ahogy sokunknak volt az. Bár saját gyermekkel nem áldotta meg az ég.

Ez nagy mulasztás volt az Ég részéről. Kéretik az Égnek ezen picit elgondolkodni... Most már így utólag.

Mikor nem olyan rég a sors úgy hozta, hogy különös harcra kell induljon, szó nélkül előszedte a régi páncélt. Illendően kifényesítette, és úgy harcolt, ahogyan csak kevesek tudnak. A megszokott mosoly is csak épp egy picit, alig észrevehetően halványult el néha az arcán.

Furcsa lesz, ha megint jön a szeptember. Várjuk, hogy belépj, mint annyi év óta mindig. Hahó... sziasztok! A helyed ott lesz a tanáriban, a nagy kerek asztalnál. Mintha el sem mentél volna.

LELKES LÁSZLÓ
grafikus, a Magyar Képzőművészeti Egyetem docense

A két búcsúztató elhangzott Molnár Kálmán temetésén,
a Farkasréti temető Makovecz-ravatalozójában 2017. július 14-én.

A fotókat Sárvány Katalin, a művész özvegye bocsátotta
rendelkezésünkre.

**Molnár Kálmán:
Végjáték rózsaszín
fényben III., VI. /
Kálmán Molnár:
Endgame in Pink Light,
III, VI**

[1990] *vegyes technika
/ miscellaneous
techniques
[100x70 cm]*

